

χάρ, κατελίσαμεν εἰς τὸν οἶκον Τοῦρκου τινὸς εἰς Ἄλβάρ, τὴν δ' ἐπαύριον κατευδύωθημεν εἰς Ἐρζερούμ. Μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἐφθάσαμεν, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μαντίλιον, λησμονηθὲν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς Ἄλβάρ, ἐφέρθη παρά τινος, τὸν ὁποῖον ὁ ξενοδόχος Τοῦρκος εἶχε στείλειν κατόπιν μας ἐξ ὠρῶν δρόμου. Ὁ ἄνθρωπος, βεβαιωθείς ὅτι ἔφερον αὐτὸ ὅπου ἀνῆκεν, ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ περιμείνῃ νὰ λάβῃ ἀντιμισθίαν τινὰ διὰ τὸν κόπον του.

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΕΣΚΟΥΙΜΩΝ ΠΛΗΘΟΝ ΤΗΣ ΠΑΓΕΤΩΔΟΥΣ ΑΚΡΑΣ.—Τῶν ἀνθρώπων τούτων αἱ σκηναί, λέγει περιηγητῆς Ἄγγλος, συνίστανται ἀπ' ὀλίγα τινὰ ξύλα ἐμπηγμένα εἰς τὴν γῆν, πρὸς τὴν κορυφὴν δὲ συνενούμενα, ὥστε, ἀφοῦ σκεπασθῇ μὲ δέρματα ἢ κατοικία, νὰ λαμβάνῃ κωνικὸν σχῆμα. Ὅταν τὸ ψῦχος ᾖ πολὺ, φοραίνονται πρὸς τούτοις ἐσωτερικῶς μὲ ταράνδου δέρματα. Ὅλίγα στελέχη συνιστῶσι τὸ πάτωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξαπλοῦνται τὰ στρωσεῖδιά των. Τὴν τροφὴν μαγειρεύουν εἰς τὸ ὑπαιθρον εἰς χωμάτινα σκεύη, ὅπου βάλλουν ὁμοῦ τὸ αἷμα, τὰ ἔντερα, τὸ πάχος, καὶ τὸ κρέας. Κυριωτέρα τροφή των εἶναι ὁ θαλάσσιος ἵππος, ἡ φώκη, ὁ τάρανδος, καὶ ὄψαρια· ἐπειδὴ δὲ τὸ καλοκαίριον προμηθεύονται πλείωτερα τῶν ὅσα τότε ἀναλίσκουσιν, χώνουν τὰ λοιπὰ εἰς τὴν ἄμμον διὰ τὸν χειμῶνα. Μὲ πολλὴν φιλοπροσύνην ἀνέσκαψαν φώκην, ἥτις κατὰ τὸ φαινόμενον ἦτο πρὸ ἰκανοῦ χρόνου ἀποτεθειμένη, καὶ εἰς αὐτῶν, γεμίσας ἀπὸ τὰ ἐντόσθια τὴν χεῖρα, ἐπρόσφερεν αὐτὰ εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ φάγωμεν· ἀλλὰ μόνον ἡ θεὰ μᾶς ἐχόρτασε. Τὸ κρέας τοῦ ταράνδου τρώγεται ὑπ' αὐτῶν ὠμόν.

ΕΠΙΜΟΝΗ.—Εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ διαβόητου Ἀσιανοῦ δορικτήτορος Τιμούρ, κοινότερον λεγομένου Ταμερλάνου, κἀνὲν ἰδίωμα δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀξιοσημείωτον τῆς παραδόξου ἐπιμονῆς του. Ὅσον μεγάλας δυσκολίας καὶ ἂν ὑπῆντα, ποτὲ δὲν ὠπισθοδρομεῖ ἀφ' ὅτι ἅπαξ ἐπεχειροῦσε· πολλάκις δ' ἐπέμενε εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ ὑπὸ περιστάσεις, αἵτινες ἔκαμναν τοὺς περὶ αὐτὸν ὄλους ν' ἀπελπίζωνται. Εἰς τοιοῦτους καιροὺς διηγεῖτο τὰ ἐφεξῆς.—'Μίαν φορὰν,' ἔλεγεν, 'ἠναγκάσθην, φεύγων ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, νὰ προσθράμω εἰς χαλασμένον οἰκοδόμημα, ὅπου ἐκάθισα μόνος πολλὰς ὥρας. Τοὺς λυπηροὺς μου διαλογισμοὺς ζητῶν νὰ διασκεδάσω, προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ μύρμηκα, ὅστις, φέρον κόκκον σιταρίου μεγαλῆτερον ἑαυτοῦ, ἀνέβαινε νύψηλόν τινα τοῖχον. Ἠρίθμησα τοὺς ἀγῶνας, ὅσους ἔκαμε διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του. Ὁ κόκκος ἐπεσεν εἰς τὴν γῆν ἐξήκοντα ἑννέα φορὰς· ἀλλὰ τὸ ἔντομον ἐπέμενε, καὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν φορὰν ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν. Τὸ θέαμα τοῦτο καὶ τότε μ' ἐνεθάβρυνε, καὶ ἀπὸ τότε ὡς μάθημα μ' ἐχρησίμεισε.'

Ἄνδρῶν δὲ φαίλων ὄχρον εἰς ὕδαρ γράφε.

Ο ΑΘΡΗΣΚΟΣ ΕΥΤΥΧΗΣ.

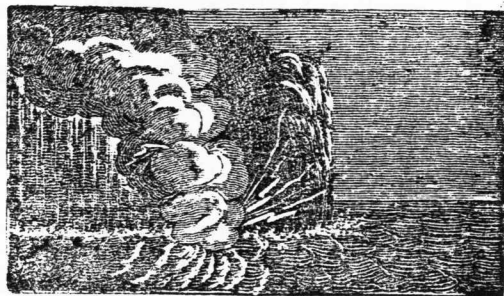
ΣΩΡΕΥΕ χρυσίον καὶ ἀργύριον· σύναγε σπανίους καὶ πολυτιμοτάτους θησαυρούς· γέμισον τὴν πόλιν ἀπὸ χρεωφειλετῶν, καὶ πολλὰς σου κιβωτοὺς ἀπὸ βαρυτίμων κειμηλίων καὶ κοσμημάτων καὶ στολῶν· κτίζε μεγάλας οἰκίας ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου καὶ ἐλέφαντος καταστραπομένας, καὶ στενοχωρουμένας ὑπὸ πλήθους ἀνδραπόδων καὶ κολάκων βοσκομένων εἰς τὰς συβαριτικὰς τραπέζας σου· πλάτνον τὰς γαίας καὶ τοὺς κήπους σου εἰς διάστημα πολλῶν ἡμερῶν· ἀνάβα, τέλος, θριμβεύων μετὰ δόξης καὶ εἰς τοὺς ὑπερτάτους βαθμοὺς τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιωματῶν· ἂν δὲν ἔχῃς θησαυρισμένην ἐν τῇ ψυχῇ σου τὴν γαλήνην τὴν ἐκ τῆς ἀρετῆς, ἐκδιώξας τὴν ταραχὴν τῶν ἀλόγων παθῶν καὶ τῆς ἀπληστίας, ὅσον ζωρότερον πίνεις τὸν κρατῆρα τῆς εὐτυχίας, τόσοσιν πλείωτερας καὶ πικροτέρας ἔχεις ὀδύνας· οἶνον ἰσχυρὸν ποτίζεις τὸν πυρέσσοντα, μέλι ταγίζεις τὸν χολερικόν, ἢ βούτυρον καὶ πάχην τὸν δυσεντερικόν, φλόγα θέλεις νὰ μαράνης ἐπιχέων ἔλαιον. Ταύτην δὲ τὴν τόσοσιν εἰς τὰς εὐτυχίας ἀναγκαίαν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ ἀταραξίαν τίς ἄλλος, ἀδελφοί, δύναται ἀληθῶς νὰ τὴν προξενήσῃ, καὶ παροῦσαν νὰ τὴν διατηρήσῃ, καὶ φυγοῦσαν δὲ πολλάκις νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ, εἰμὴ ἢ πιστὴ τοῦ Θεοῦ λατρεία καὶ προσευχή;

Ὁ δὲ τῆς θείας λατρείας ἔρημος εὐτυχῆς ἄλλο τί δύναται νὰ ᾖ παρὰ τρισάθλιον ἀνδράποδον τῆς ἰδίας του εὐτυχίας; Ἐπειδὴ πῶποτε δὲν ἀνυψῶναι τὸν νοῦν πρὸς τὸ μόνον ἀναλλοίωτον καὶ αἰώνιον Ὄν, τὸν Θεόν, ἀποβαίνει δούλος τῆς ματαιότητος καὶ παίγιον τῆς ἀστασίας τοῦ κόσμου, συρόμενος, ὡς στέλεχος, ἢ σῶμα νεκρὸν, ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν ἀλόγων αὐτοῦ παθῶν, ὑπὸ τῶν ἀπατηλῶν καὶ ψευδῶν ὑπολήψεων τῶν ἀνθρώπων, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ροῦ καὶ τῆς φορᾶς τῶν εὐροούντων αὐτοῦ πραγμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ φέρεται ὑποβρύχιος. Ἐπειδὴ πῶποτε δὲν ἐπικαλεῖται οὐδὲ μελετᾷ τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ἀποβαίνει σκληροκάρδιος πρὸς τοὺς πλησίον, καὶ ὠμὸς, καὶ ἄγευστος τῶν γλυκερῶν τῆς εὐεργεσίας θελητῶν, περιορίζων ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας εἰς εὐχαρίστησιν τῶν ἀκορῆστων αὐτοῦ ἐπιθυμιῶν. Ὅ,τι καλὸν ἂν ἔχῃ, ὅσον ἂν ᾖ μέγα καὶ πολὺ καὶ ἄφθονον, τὸ θέλει μόνον δι' ἑαυτὸν· κἂν ποτε μεταδώσῃ καὶ εἰς ἄλλον κἀμμίαν ρανίδα, τὴν πωλεῖ βαρυτιμώτατα. Ὅλιγον ἀργύριον, ὀλίγους λόγους ἡμέρους καὶ παρηγορητικοὺς, καὶ ἐν πολλάκις βλέμμα ἰλαρὸν, μόλις τὰ χαρίζει, ὅταν ἀντιλάβῃ παχεῖς καὶ μακροὺς τῆς ἰδίας ἀλαζονείας ἐπαίνους παρὰ τῶν, ὅσοι κατὰ δυστυχίαν λάβωσι τὴν χρεῖαν του, ταπεινούμενοι καὶ θαυμάσιοι καὶ προσκυνοῦντες ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ κάθηται ὑπέροφρος καὶ σόλοικος, ἢ βαδίζει σοβαρὸς καὶ περιβλέπων, πόσοι τὸν ζηλεύουσιν ἀποθαυμάζοντες καὶ μακρόθεν.

Καὶ φαίνεται μὲν ἐξωθεν μακάριος καὶ ζηλωτὸς, ἀλλ' ὅταν ἀνοίξῃς τὰς θύρας τῆς αὐτοῦ καρδίας, τὸν βλέπεις

τριάθλιον, διότι ἔχει σύνοικον ἐν τοῖς ἐγκάτοις καὶ σύνδειπνον καὶ σύγκοιτον τὴν ἀφρονα κακίαν, ἣτις πανταχοῦ τὸν συντροφεύει, σύντροφος πικρὸς καὶ ὀδυνηρὸς, καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν. Σκυθρωπαὶ πλεονεξίας ἢ ἀλαζονείας φροντίδες ὀργάνουσι βαθέως τὸ ρυτιδωμένον αὐτοῦ μέτωπον· ἄγριαι πάσης ἀκολασίας ἐπιθυμῖαι συνεχῶς ἐξανθοῦσιν, ὡς ἀκανθαι, εἰς τὴν ἀναιδῆ καὶ ἄδικον αὐτοῦ ψυχὴν· μυρμηκιῶσιν εἰς τὰ σπλάγχνα του σκευωρίαὶ καὶ δόλοι καὶ ὑποφίαι· κατατρῶγει τὴν καρδίαν του ἢ σκωρία τοῦ φθόνου καὶ τῆς μνησικακίας· ὄργανα καὶ ὄξυθυμῖαι τινάσσουσι τὸ σῶμα του πολλάκις τῆς ἡμέρας· καὶ διὰ νυκτὸς ἐξοιστροῦσι τὴν φαντασίαν του καὶ ταρασσουσι τὸν ὕπνον του τρομερῶν ὀνείρων ἀλλόκοτα φαντάσματα. Οὕτω δὲ τὸ πλεῖστον διάγων, ἀποβαίνει βαρὺς μὲν καὶ πικρὸς πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς, ἄπιστος δὲ πρὸς τοὺς φίλους, ἀχάριστος δὲ πρὸς τοὺς εὐεργέτας, ἄχρηστος δὲ πρὸς ὅλον αὐτοῦ τὸ γένος, καὶ ἄφιλος καὶ ἄστοργος πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, πλὴν μόνον, ὡς νομίζει, πρὸς ἑαυτόν· μᾶλλον δὲ, πρὸς τὸ ἄθλιον ἀργύριον, ἢ ἄλλο τι τῆς αὐτοῦ κτηνώδους ὀρέξεως ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον περιέπει δουλικώτατα καὶ λατρεύει, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ καὶ βασανίζει καὶ αὐτὸς ἑαυτόν. Κἂν ποτε ὑπομειδιάσῃ γλυκεῖά τις ἐλπίς καὶ τέρψις εἰς τὴν καρδίαν του, πάραυτα καὶ ταύτην ἐξηφάνισε φροντίς τις καὶ ζᾶλη λογισμῶν εὐθὺς ἐκραγεῖσα, καθὼς ταρασσει τὴν εὐδίαν ἀνέμου καταγιγῆς ἐξαίφνης ἀπὸ σπηλιάδος ἐπιπεσοῦσα. Καὶ ὅταν ἀνευδῶτως τρυφᾷ, γαστριζόμενος καὶ κοιταζόμενος καὶ μεθύων εἰς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς, ἐξῆπνᾷ πολλάκις, ὡς οἱ μεθύοντες ἀπὸ οἴνου, κραιπαλῶν καὶ ὄξυρεγμῶν καὶ μελαγχολικὸς, καὶ, τέλος, ἐπαηδιάζει πρὸς τὸν θολερὸν κυκεῶνα καὶ τὴν βδελυρὰν τράπεζαν τῶν ἤδη συνειδισμένων ἀπολαύσεων· ὥστε δὲν τον μένει πλέον ἄλλο, εἰμὴ νὰ κατατρῶγῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἑαυτοῦ ὑπαρξίν. Ὅμοιος ἀρρώστου, τοῦ ὁποῖου τὴν γεῦσιν δὲν κεντῶσι πλέον τὰ φαγητὰ, μεταλλάσσει καὶ αὐτὸς παντὸς εἶδους τρυφᾶς, ἀλλὰ πρὸς ὅλας ταχέως προσοχθίζει καὶ σιχχαίνεται καὶ ἀγανακτεῖ· ὅταν δοκῇ ἢ δὴ πεπληρωσθαι, θλιβήσεται. Θλίβεται θεωρῶν τὰ ἔτη του σωρευόμενα περὶ τὸ σεσαθρωμένον αὐτοῦ σῶμα, καθὼς πίπτουσι περὶ τὴν παρακμάζουσαν συκὴν ξηρὰ τὰ φύλλα τὸ φθινόπωρον· καὶ πάλιν βαρύνεται πολλάκις τὸν βίον, καὶ καταρᾶται τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἕραν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Καὶ ἡ ζωὴ τὸν ἐνοχλεῖ, καὶ ὁ τάφος τὸν τρομάζει, τὸν τρομάζει καὶ αὐτὴ ἡ ἀπλῆ ἐννοια τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου θέλων χωρίζεται ὁ ταλαίπωρος. Ἄποστα, κράζει μετὰ λύσσης καὶ ἀπελπισίας, Ἄποστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοὺς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι.—ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

δίας τῆς ἀνομίας· Ἄποστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοὺς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι.—ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΣ ΝΗΣΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ.

ΕΝΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ἴσως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅτι τὸν Ἰούλιον, 1831, συνέβη πρὸς τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Σικελίας ἐκρηξίς ἡφαιστείας κατὰ τὸ μέσον τοῦ πελάγους, καὶ ὅτι ἐσχηματίσθη νῆσος ἰκανοῦ μεγέθους, τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ διήρκεσεν ὀλίγους μῆνας, ἐξήλειψαν, τέλος, καὶ κατεβρόβησαν τὰ κύματα, ἐξ ὧν καὶ ἀνεφάνη.

Ἄγγλος ἔμπορος, ὁ κύριος Wright, διατρίβων εἰς τὴν Σικελίαν τὸν καιρὸν τῆς ὑποθαλασσίου ταύτης ἐκρήξεως (τὴν 12—24ην Ἰουλίου, 1831) καὶ ἀπὸ περιέργειαν φερόμενος ἐπαινετὴν, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ νεωστὶ ἀνακύφαντος νησίου. Πρὸς τοῦτο ἐνάυλωσε πλοῖον τὴν 24ην Αὐγούστου (τεσσαράκοντα τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς νήσου) εἰς τὴν Σιάκκαν, Sciacca, ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ παραλίου τῆς Σικελίας, καὶ μετὰ ἰχνογράφου, ἰατροῦ, καὶ τινων ἄλλων Σικελιωτῶν, ὑπῆγεν εἰς ζήτησιν τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον τότε διήγειρε τοσαύτην ἐκπληξίν καὶ τοσοῦτον φόβον.

Ἐξέπλευσαν δὲ ἀπὸ τὴν Σιάκκαν εἰς τὰς ἐννέα τὸ ἑσπέρας. Ἡ σελήνη τερπνῶς ἐφεγγοβόλει ἐπὶ τῶν ὑδάτων, καὶ ἀπόγειος αὔρα ταχέως προῆγεν αὐτοῦς. Μετὰ τινος ἕρας ὁ Ἄγγλος καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἀπεκοιμήθησαν· ὀλίγον δὲ πρὶν ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ, ἐξύπνισαν αὐτοὺς αἱ τοῦ ἡφαιστείου ἐκρήξεις, καὶ σηκωθέντες ἶδαν, μικρὸν ἀπέχοντας, δύο λόφους με καπνοῦ στήλην ἄνωθεν αὐτῶν. Ἡ περίεργος νῆσος τῆς Παντελλαρίας, ἣτις κατὰ τὸ φαινόμενον ὁμοιοτρόπως ἐγεννήθη δι' ὑποθαλασσίου ἐκρήξεως, μολονότι τῶρα κατοικεῖται καὶ μερικῶς καλλιιεργεῖται, ἐβλέπετο μακρὰν πρὸς δυσμάς. Ἐλογαρίαζαν ὅτι εἶχαν πλεύσειν περὶ τὰ τριάκοντα ἑξήμισια, καὶ ὅτι ἡ νέα νῆσος ἀπέιχεν ἴσα σχεδὸν ἀπὸ τὴν Σιάκκαν καὶ τὴν Παντελλαρίαν. Εἶχε δ' ἐξέλθειν ἀπὸ σύρτιν ἀμμόωδη, ἣτις πρότερον ἐκαλύπτετο (ἂν καὶ ὄχι με βαθὺ νερὸν) ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ἦτο πασίγνωστος εἰς τοὺς ναύτας ὑπὸ τὸ ὄνομα Νερίτα. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σύρτις, ἰκανὴν ἔχουσα ἑκτα-